

Nieuwsbrief - GZR Updates 2021-18

Nummer 18, 2021

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1273](#) 17-09-2021

Zorgmachtiging. Toegevoegde advocaat. Onderzoek rechtbank naar rechtsbijstand. Vernietiging en terugverwijzing.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2781](#) 07-09-2021

Geen tekortkoming in nakoming overeenkomst van opdracht tot begeleiding bij praktijkoverdracht huisarts. Geen schending zorgplicht. Geen causaal verband.

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:4096](#) 21-09-2021

Verzoek vervangende toestemming vaccinatie COVID-19 verleend.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:4760](#) 01-09-2021

Huisarts niet tekortgeschoten.

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:3374](#) 04-08-2021

Terugvordering gelden GGZ-zorg wegens te hoog gedeclareerde deelprestatie.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:4149](#) 28-07-2021

Schadevergoeding ad € 150 toegekend. Artikel 5:16 lid 1 Wvvgz. Termijnoverschrijding van twee weken. Officier van justitie verantwoordelijk.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1327](#) 26-05-2021

Financiële draagkracht van gezinnen niet als maatstaf bij toekennen informeel pgb.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage,](#)

[ECLI:NL:TGZRSGR:2021:118](#) 17-09-2021

Berisping voor verliezen professionele distantie en buitensporig declareren.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,](#)

[ECLI:NL:TGZREIN:2021:64](#) 14-09-2021

Gedeeltelijk gegronde klacht zonder oplegging van maatregel, omdat verweerder steeds het belang van de 12-jarige zoon voorop heeft gesteld.

Uitspraken zonder ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 18-05-2021

Verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een kinderarts-endocrinoloog wordt afgewezen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 30-07-2021

Scheidsgerecht niet bevoegd om te oordelen en beslissen over geschil. Eisers dienen vordering in te stellen bij gewone rechter en mede afhankelijk van de uitkomst daarvan, opnieuw een arbitrale procedure te beginnen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 13-08-2021

Ledenovereenkomst met internist-oncoloog opgezegd vanwege grensoverschrijdend gedrag, het onbevoegd laten verrichten van handelingen door een verpleegkundige en het onbevoegd inzien van patiëntendossiers.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#) 12-08-2021

Geen absolute verplichting om altijd zelf in direct contact met betrokkene professionele relatie te beëindigen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#) 10-09-2021

Verhouding multidisciplinaire besluitvorming vs. de individuele verantwoordelijkheid van een jeugdprofessional.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Bedrijfsarts als oorzaak ontslag.](#)

mr. M.A. Goldschmidt

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding ad € 150 toegekend. Artikel 5:16 lid 1 Wvggz. Termijnoverschrijding van twee weken. Officier van justitie verantwoordelijk.

Schadevergoeding Wvggz. € 150 toegekend voor overschrijding van termijn ex artikel 5:16 lid 1 Wvggz met twee weken. Officier van justitie verantwoordelijk voor termijn; kan niet worden afgewenteld op vertraging van geneesheer-directeur.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene heeft de rechtbank op 27 oktober 2020 een zorgmachtiging verleend voor de duur van zes maanden, dus tot en met 27 april 2020. Op 3 februari 2021 heeft de geneesheer-directeur betrokkene geïnformeerd dat een verzoek voor een zorgmachtiging wordt voorbereid overeenkomstig artikel 5:4, lid 2 onder a Wvggz. De officier van justitie heeft op 17 maart 2021 bij deze rechtbank een verzoekschrift ingediend tot het verlenen van een zorgmachtiging voor de duur van twaalf maanden. In dit verzoekschrift is vermeld: '*Gelet op artikel 5:16 lid 1 jo. 5:17 lid 1 Wvggz wordt de termijn van het indienen van een zorgmachtiging overschreden met 14 dagen. Daar het niet in het belang van betrokkene is om de procedure opnieuw op te starten, heeft het Openbaar Ministerie besloten om het verzoekschrift toch in te dienen.*'

Standpunten

Omdat de officier van justitie de termijn van artikel 5:16 lid 1 Wvggz met twee weken overschreden heeft en dus de wet niet in acht genomen heeft, verzoekt betrokkene schadevergoeding van € 20 per dag van termijnoverschrijding, subsidiair een schadevergoeding naar billijkheid (art. 10:12 lid 3 Wvggz). Zij stelt dat artikel 5:16 lid 1 Wvggz een beschermende functie heeft om betrokkene niet te lang in onzekerheid te laten verkeren en om duidelijkheid te verschaffen over de al dan niet te verzoeken zorgmachtiging. Zij wist langer dan nodig en voorzien was niet of de zorgmachtiging zou worden verlengd en heeft daarvan spanning en frustratie ondervonden.

De officier van justitie meent dat de reden van de termijnoverschrijding is gelegen in de omstandigheid dat de geneesheer-directeur de stukken te laat bij de officier van justitie heeft aangeleverd. Daarom had betrokkene het verzoek op de grondslag van artikel 10:12 lid 2 Wvggz moeten indienen, zodat het verzoek moet worden afgewezen. Subsidiair voert de officier van justitie aan dat betrokkene al vele jaren bekend is met verplichte zorg en weet wat een opname inhoudt. Zij was ervan op de hoogte dat een zorgmachtiging werd voorbereid. De officier van justitie acht een schadevergoeding van € 20 per dag onvoldoende gemotiveerd is en stelt dat een vergoeding van € 10 per dag redelijk en billijk is.

Oordeel

De rechtbank stelt vast dat de wettelijke termijn van artikel 5:16 lid 1 Wvggz was verstreken met twee weken. De rechtbank overweegt dat het de officier van justitie is die de termijn van artikel 5:16 lid 1 Wvggz dient te bewaken. Als de geneesheer-directeur in gebreke blijft, zal de officier van justitie tijdig aan de bel moeten trekken zodat de termijn gehaald kan worden. Dat er bilaterale afspraken zijn tussen officier van justitie en geneesheer-directeur maakt dit niet anders, nu de wetgever deze taak bij de officier van justitie heeft neergelegd. Ook de omstandigheid dat de geneesheer-directeur heeft aangegeven dat vanwege het zorg mijdende karakter (met agressie) van betrokkene en het feit dat zij dakloos is, het lastig is om een beoordeling te laten plaatsvinden maakt dit niet anders. De termijnoverschrijding kan dan ook niet worden afgewenteld op de geneesheer-directeur.

Omdat de officier van justitie de wet niet in acht heeft genomen, heeft betrokkene recht op schadevergoeding, naar billijkheid vast te stellen. Een schadevergoeding behoeft in beginsel geen nadere motivering. De rechtbank acht een schadevergoeding van € 150 billijk en kent zulks toe, ten laste van de Staat.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:4149

Zaaknummer: 370287 / FA RK 21-1912

Rechters: C. Verberne

Advocaten: M. Simons en M.B. Esseling

Wetsartikelen: 10:12 Wvggz, 5:4 Wvggz, 5:16 Wvggz en 5:17 Wvggz

RECHTSPRAAK

Huisarts niet tekortgeschoten.

Door een herseninfarct raakt een man arbeidsongeschikt. De werkgever van de man vordert het tijdens de arbeidsongeschiktheid doorbetaalde loon. Volgens de werkgever heeft de huisarts in opleiding die een spoedvisite bij de man heeft afgelegd een delay in de diagnose veroorzaakt. Daarvoor is volgens de rechtbank echter onvoldoende feitelijke basis. De stellingen van de werkgever zijn, in het licht van de gemotiveerde betwisting, onvoldoende gemotiveerd en gesubstantieerd. Daarom is er onvoldoende aanknopingspunt voor de stelling dat de huisarts in opleiding is tekortgeschoten. Bij die stand van zaken komt de rechtbank aan bewijslevering door de werkgever niet toe.

Feiten

In de ochtend van 7 februari 2014 krijgt een man last van draaiduizeligheid, braken en zweten. De broer van de man belt de huisartsenpraktijk en iets meer dan een half uur later legt een huisarts in opleiding een spoedvisite af. De huisarts in opleiding neemt een anamnese af en onderzoekt de man, waarna ze haar bevindingen telefonisch bespreekt met haar opleider. Zij komen tot de conclusie *neuritis vestibularis* (acute eenzijdige uitval van het evenwichtsorgaan) en de man krijgt medicijnen voorgeschreven.

In de avond van 7 februari 2014 belt de broer van de man de huisartsenpost omdat hij weinig vertrouwen heeft in de huisarts in opleiding en hij zo de nacht niet in durft. De huisartsenpost neemt telefonisch een anamnese af, geeft tips en het advies om terug te bellen bij hoofdpijn, krachtsverlies of toename van de klachten.

Op 10 februari 2014 informeert de huisarts in opleiding telefonisch bij de man hoe het gaat. Het gaat dan beter, maar de klachten zijn nog niet helemaal over.

Op 20 februari 2014 belt de man de huisartsenpraktijk. Hij heeft dan last van trillen en

coördinatiestoornissen van de rechterarm en beide benen. Bij de daags erna afgelegde visite wordt de man in verband met spraak- en coördinatiestoornissen met spoed verwezen naar het ziekenhuis, alwaar hij wordt opgenomen. De conclusie van de behandelend neuroloog bij ontslag een week later: herseninfarct.

Betrokkene stelt de huisarts in opleiding aansprakelijk, welke aansprakelijkheid door haar verzekeraar VvAA wordt afgewezen. Op gemeenschappelijk verzoek van partijen wordt door emeritus hoogleraar huisartseneeskunde prof. dr. H. de Vries een deskundigenrapport uitgebracht. Op grond van dat rapport, aangevuld met de conclusies van haar eigen medisch adviseur neuroloog dr. E.H.M. van den Doel, erkent VvAA geen aansprakelijkheid.

De man overlijdt in maart 2019, vermoedelijk als gevolg van een val van de trap.

De werkgever van de man start een procedure en vordert op grond van artikel 6:107a BW het doorbetaalde loon gedurende de arbeidsongeschiktheid van de man. Aan de vordering legt de werkgever ten grondslag dat bij de uitvoering van de medische behandeling van de man op 7 februari 2014 door de huisarts in opleiding een medische fout is gemaakt. Zij heeft ten onrechte een tweetal neurologische coördinatie testen niet uitgevoerd. Daarmee heeft zij niet de zorg van een goed hulpverlener in acht genomen, in die zin dat zij niet heeft gehandeld in overeenstemming met de voor haar geldende professionele standaard. Als gevolg daarvan is de diagnose herseninfarct niet tijdig gesteld en is sprake geweest van een delay in de behandeling. De huisarts in opleiding is aldus tekortgeschoten in de geneeskundige behandelingsovereenkomst (art. 7:453 BW jo. 6:74 BW), waardoor de man langdurig (deels) arbeidsongeschikt is geraakt. Zonder de medische fout zou de man vanaf 1 april 2014 weer in staat zijn geweest zijn werkzaamheden (volledig) te hervatten.

Het ziekenhuis voert verweer: er is geen sprake geweest van medisch onzorgvuldig handelen, de deskundige heeft zich aangaande het beloop bij een eerdere verwijzing naar het ziekenhuis buiten zijn deskundigheidsgebied begeven, en er is geen *condicio sine qua non*-verband tussen de schade en het verloop van de spoedvisite.

Oordeel

De rechtbank begint met de procesrechtelijke normstelling: ingevolge artikel 150 Rv draagt de partij die zich beroept op rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten of rechten, de bewijslast van die feiten of rechten. Aan deze (eventuele) bewijslevering gaat de stelplicht vooraf. Dit betekent dat de bewijslast van bepaalde feiten slechts op een partij kan rusten, nadat deze partij die feiten in het proces heeft gesteld die leiden tot het door haar ingeroepen rechtsgevolg. De werkgever vordert schadevergoeding wegens een tekortkoming in de aan de man verleende medische behandeling. Dat brengt mee dat de werkgever concreet en

gemotiveerd die feiten en omstandigheden dient te stellen waaruit volgt dat van een dergelijke niet-nakoming sprake is geweest. Indien, gelet op hetgeen bij wijze van verweer is aangevoerd, aan deze stelplicht niet is voldaan, wordt aan bewijslevering niet meer toegekomen. En dat laatste is, zoals hierna zal blijken, de conclusie van de rechtbank.

De stelling dat de coördinatieproef niet is verricht, is in deze procedure uitvoerig en gemotiveerd betwist door de huisarts in opleiding/VvAA. Daarbij zijn feiten naar voren gebracht aan de hand waarvan die betwisting wordt onderbouwd en waaruit op een concludente wijze volgt dat wél een coördinatieproef is uitgevoerd. In het licht van die betwisting had het op de weg van de werkgever gelegen om, als partij op wie de stelplicht en bewijslast rust, (tijdens de mondelinge behandeling) meer substantie te geven aan haar stellingen en het verweer, en met name de feiten waarop dat verweer was gebaseerd, te weerspreken en te weerleggen. De door de werkgever aangevoerde omstandigheid dat de coördinatieproef niet is verricht 'omdat dit niet in het journaal is genoteerd en door de broer niet is waargenomen', is daartoe naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende.

Niet weersproken is dat op de huisarts in opleiding geen plicht rustte om meer of anders in het huisartsenjournaal op te nemen dan zij heeft gedaan. Wat de broer meent te hebben waargenomen over de verrichtingen tijdens de spoedvisite door de huisarts in opleiding, alsook de verklaringen achteraf van de man en de zus van de man over een slappe arm, leggen tegenover het in het huisartsenjournaal wel genoteerde, onvoldoende gewicht in de schaal. Daarbij neemt de rechtbank nog in aanmerking dat de huisartsenpost in het huisartsenjournaal heeft vermeld dat op dat moment bij de man geen sprake was van krachtverlies, hetgeen betekent dat daarnaar concreet is gevraagd, en de huisartsenpost geen melding heeft gemaakt van overige (gemelde) klachten aan de arm. Hiermee is naar het oordeel van de rechtbank door de werkgever onvoldoende feitelijke basis gegeven om de aanwezigheid van ataxie (moeite met de coördinatie van bewegingen, volgens de deskundige een indicator voor een cerebellaire oorzaak) op 7 februari 2014 aan te kunnen nemen.

De conclusie van de rechtbank is dat de stellingen van de werkgever, in het licht van de gemotiveerde betwisting, onvoldoende zijn gemotiveerd en gesubstantieerd. Dit betekent dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor de stelling dat de huisarts in opleiding jegens de werkgever is tekortgeschoten. Bij die stand van zaken wordt aan bewijslevering door de werkgever niet toegekomen. De vraag of, indien een tekortkoming wel zou zijn komen vast te staan, de arbeidsongeschiktheid van de man in causaal verband staat met die tekortkoming, kan in het midden blijven en behoeft geen bespreking, aldus de rechtbank.

De rechtbank wijst de vorderingen van de werkgever af.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:4760

Zaaknummer: C/13/691283 / HA ZA 20-1028

Rechters: A.J. Scheijde, R.H.C. van Harmelen en D.M.S. Gribling

Advocaten: A.J. Van en mr. M. Christe

Wetsartikelen: 6:107a BW, 7:453 BW en 150 Rv

RECHTSPRAAK

Financiële draagkracht van gezinnen niet als maatstaf bij toekennen informeel pgb.

De Centrale Raad van Beroep is ingegaan op de vraag in hoeverre het gemeenten is toegestaan om de financiële draagkracht van gezinnen als maatstaf te hanteren bij het al dan niet toekennen van een informeel persoonsgebonden budget (pgb) als jeugdhulpvoorziening.

Feiten

In casu betreft het een aanvraag voor jeugdhulp in de vorm van begeleiding, te verlenen door ouders, op basis van een – informeel – persoonsgebonden budget (pgb), voor een jeugdige die bekend is met meerdere somatische aandoeningen, het syndroom van Asperger, ADHD en hoogbegaafdheid. Het college heeft een daartoe strekkende aanvraag in het besluit in primo afgewezen, waartegen ouders vervolgens bezwaar hebben gemaakt. Het college heeft uiteindelijk het bezwaar ongegrond verklaard. Daarbij heeft het college zich op standpunt gesteld dat het gezin in staat wordt geacht om de jeugdige zelf – op basis van de eigen kracht – de door hem benodigde begeleiding te bieden.

In een tussenuitspraak komt de rechtbank Rotterdam tot het oordeel dat het college ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan naar de financiële draagkracht van het gezin. Het college heeft volgens de rechtbank in beginsel gelijk door te stellen dat een pgb niet is bedoeld om het inkomen aan te vullen of om inkomensderving op te vangen, maar dat wordt anders indien er moet worden gekozen tussen het verlenen van jeugdhulp of het verkrijgen van een inkomen. Door het ontbreken van een dergelijk onderzoek voldoet het besluit volgens de rechtbank niet aan de door de Raad in haar uitspraak van 1 mei 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:1477) neergelegde zorgvuldigheidseisen. De rechtbank Rotterdam heeft het college – bij wijze van bestuurlijke lus – in de gelegenheid gesteld om deze in het besluit geconstateerde gebreken te herstellen.

Naar aanleiding van de tussenuitspraak heeft het college een financieel deskundige onderzoek laten doen naar de financiële situatie van het gezin. Op basis van dit onderzoek heeft het

college het standpunt gehandhaafd dat de eigen kracht van het gezin toereikend genoeg is en dat er geen jeugdhulpvoorziening hoeft te worden toegekend, maar ditmaal op grond van de constatering dat de moeder van de jeugdige geen gedwongen keuze hoeft te maken tussen het verlenen van hulp aan hem of het verwerven van een inkomen. Het gezinsinkomen is immers in alle onderzochte scenario's hoger dan het noodzakelijk inkomen (volgens de geldende Nibud-normen). In de aangevallen uitspraak van de rechtbank Rotterdam heeft de rechtbank geoordeeld dat het college het in de aangevallen tussenuitspraak geconstateerde gebrek met nadere motivering heeft hersteld.

Appellant heeft zich in het onderhavige beroep gekeerd tegen de uitspraken, waarbij zij onder meer heeft aangevoerd dat het college ten onrechte een inkomenstoets heeft gehanteerd bij de vaststelling van de i.c. benodigde hulp.

Oordeel

De Raad is van oordeel dat de in artikel 2.3, eerste lid, van de Jeugdwet bedoelde maatstaf van de eigen kracht van de ouder(s) geen ruimte biedt voor een beoordeling van de financiële draagkracht van een gezin om zelf jeugdhulp te kunnen verlenen. Een dergelijke vergaande interpretatie vindt in de tekst noch in de geschiedenis van totstandkoming van de Jeugdwet steun. Het oordeel dat een dergelijke interpretatie wel mogelijk is, gaat de rechtsvormende taak van de rechter te buiten. Ondanks het feit dat in het besluit in primo reeds door het college werd geconstateerd dat de eigen kracht van ouders – anders dan om financiële redenen – toereikend was, ziet de Raad aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en alsnog een jeugdhulpvoorziening in de vorm van een informeel pgb toe te kennen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-05-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1327

Zaaknummer: 19/768 JW

Rechters: H.J. de Mooij, D.S. de Vries en R.M. van Male

Advocaten: L.R.J. Folkers, J.E. Ossewaarde, G.F. Bieleveld en P.F. Pors

Wetsartikelen:

ANNOTATIE

Bedrijfsarts als oorzaak ontslag.

mr. M.A. Goldschmidt

Inleiding

Een werknemer heeft geen recht op loondoorbetaling bij ziekte indien en zolang hij weigert mee te werken aan redelijke voorschriften of getroffen maatregelen om passende arbeid te kunnen verrichten. Denk aan het volgen van een cursus, het ondertekenen van een re-integratieovereenkomst, maar ook aan het geven van toestemming tot overdracht van het medisch dossier aan een nieuwe bedrijfsarts.

Al eerder heeft het hof Den Bosch (ECLI:NL:GHSHE:2015:554) bepaald dat de machtiging tot het mondeling opvragen van informatie bij de behandelend arts gezien kan worden als een redelijk voorschrift. Indien een werknemer dit weigert, vervalt het recht op loon gedurende ziekte uit artikel 7:629 lid 1 BW. Er is sprake van een loonstop (en niet van een loonopschorting) – ervan uitgaande dat de werkgever dit op de correcte wijze opschrijft in de brief aan de werknemer.

Het niet willen meewerken aan de overdracht van het medisch dossier naar de nieuwe bedrijfsarts leverde de werknemer in een recente zaak een terechte loonstop op, aldus de rechtbank Amsterdam.

Feiten

Werknemer is sedert 24 augustus 2014 werkzaam bij Huawei, laatstelijk in de functie van Training Sales & Business Development Manager. Op 23 november 2018 heeft werknemer zich ziek gemeld. In 2019 heeft een mediation traject plaatsgevonden. Het UWV heeft aan Huawei een loonsanctie opgelegd, zodat Huawei ook na 104 weken na 23 november 2018 nog verplicht is loon door te betalen.

Op 2 februari 2021 heeft Huawei een e-mail gestuurd naar de toenmalige gemachtigde van werknemer, met een cc aan het werk e-mailadres van werknemer waarin gedreigd wordt met een loonstop ingaande 4 februari 2021. Huawei voert als reden aan dat zij werknemer niet kan

bereiken terwijl werknemer een machtiging moet ondertekenen voor overdracht van zijn medisch dossier aan een nieuwe bedrijfsarts. Bij e-mail van 8 februari 2021 bericht de toenmalige gemachtigde van werknemer aan Huawei dat werknemer wel bereikbaar is en dat er geen pogingen bekend zijn bij werknemer dat Huawei hem de afgelopen weken heeft geprobeerd telefonisch te bereiken. De gemachtigde wijst Huawei er nogmaals op dat werknemer geen toegang meer heeft tot het door Huawei gebruikte werk e-mailadres en dat zijn privé e-mailadres al langere tijd niet meer door werknemer wordt gebruikt. De gemachtigde geeft aan dat werknemer bereikbaar is geweest via zijn mobiele telefoon, per (papieren) post en eventueel via de gemachtigde. Bij e-mail van 9 februari 2021 bericht Huawei aan de gemachtigde van werknemer (met wederom cc aan het werk e-mailadres van werknemer) dat de loonstop terecht is omdat werknemer onbereikbaar was terwijl hij toestemming moet geven voor overdracht van het dossier aan de nieuwe arboarts. Werknemer stelt eerst te willen kennismaken met de nieuwe bedrijfsarts. Nu Huawei niet overgaat tot loondoorbetaling aan werknemer, brengt werknemer een dagvaarding uit en vordert in kort geding betaling van achterstallig salaris.

Oordeel

Bij de beoordeling van de vraag of de loonstop rechtmatig was en is, gaat de kantonrechter uit van de tekst van de e-mail van 9 februari 2021. Uit die e-mail volgt dat de reden van het stoppen van de loonbetaling tweeledig is: werknemer was voor Huawei niet bereikbaar en hij frustreerde zijn re-integratie door de desbetreffende machtiging waarmee hij toestemming geeft voor overdracht van zijn medisch dossier van de vorige arboarts aan de nieuwe arboarts, niet te ondertekenen. Ten aanzien van de eerste reden voor de loonstop overweegt de kantonrechter dat Huawei onvoldoende serieuze pogingen heeft ondernomen om in contact te komen met werknemer. Met betrekking tot de tweede reden die ten grondslag ligt aan de loonstop, overweegt de kantonrechter het volgende:

‘Wat als een redelijk voorschrift als bedoeld in artikel 7:629 lid 3 onder d. BW kwalificeert zal per geval moeten worden beoordeeld. In dit geval gaat het om een verzoek van de werkgever aan de werknemer om een schriftelijke machtiging te ondertekenen, opdat de opvolgend Arbo-arts het medisch dossier van [eiser] dat berustte bij de voormalige Arbo-dienst – die blijkbaar na een incident met [eiser] de gevalsbehandeling niet wenste voort te zetten – kon overnemen. De werkgever geeft daarmee uitvoering aan zijn zorgplicht als bedoeld in artikel 7:658a BW. In zijn algemeenheid mag van de werknemer verwacht worden dat hij de Arbo- of bedrijfsarts in staat stelt zijn werk te doen. Dat voor overdracht van het medische dossier van de ene Arbo-dienst aan de andere uit privacy-redenen toestemming van de werknemer nodig is, is niet onlogisch en wordt door [eiser] ook niet bestreden. Uit de KNMG Code gegevensverkeer en samenwerking bij arbeidsverzuim en re-integratie (2006) valt de verplichting tot toestemming ook te lezen. Het is in

het belang van een goede gevalsbehandeling dat de Arbo-arts eerst het medisch dossier doorneemt alvorens een spreekuur contact te hebben met de werknemer. Dit belang en dat van Huawei bij voortgang van de re-integratie moet zwaarder wegen dan het verder niet onderbouwde belang van privacy dat [eiser] heeft om eerst dat spreekuur contact te hebben en daarna pas eventueel de toestemming te geven voor de overdracht van zijn medisch dossier.'

De kantonrechter komt dan ook tot de conclusie dat het verzoek van Huawei om de machtiging voor overdracht van het medisch dossier aan de opvolgend arboarts te ondertekenen, een redelijk voorschrift is als bedoeld in artikel 7:629 lid 3 onder d. BW. De kantonrechter veroordeelt Huawei derhalve slechts tot betaling van het achterstallig loon tot 4 februari 2021.

Conclusie

Het oordeel van de rechter in deze zaak lijkt mij juist – evenals de conclusie dat in dit specifieke geval het ontbreken van een deskundigenoordeel er niet toe dient te leiden dat de vordering tot betaling van loon moet worden afgewezen. Net als de rechtbank ben ik van oordeel dat de machtiging voor overdracht van een medisch dossier aan de opvolgend arboarts gezien kan worden als een redelijk voorschrift als bedoeld in artikel 7:629 lid 3 sub d BW.

De rechtbank maakt in de beoordeling of sprake is van een terechte loonstop onderscheid tussen enerzijds de onbereikbaarheid van werknemer en anderzijds de weigering de machtiging tot overdracht van het medisch dossier te ondertekenen. Het is jammer dat de precieze bewoordingen van de e-mail van 9 februari 2021 inzake de loonstop niet zijn opgenomen in de uitspraak. Uit 1.8 volgt dat:

'Bij e-mail van 9 februari 2021 bericht Huawei aan de gemachtigde van [eiser] (met c.c. aan het werk e-mail adres van [eiser]) dat de loonstop terecht is omdat [eiser] onbereikbaar was terwijl [onderstreping MG] hij toestemming moet geven voor overdracht van het dossier aan de nieuwe Arbo-arts.'

Onder rechtsoverweging 8 staat vervolgens opgenomen dat de loonstop tweeledig was:

'(...) [eiser] was voor Huawei niet bereikbaar en [onderstreping MG] hij frustreerde de re-integratie door de desbetreffende machtiging waarmee hij toestemming geeft voor overdracht van zijn medisch dossier van de vorige Arbo-arts aan de nieuwe Arbo-arts, niet te ondertekenen.'

Uit r.o. 1.8 lijkt te volgen dat Huawei contact met werknemer zocht vanwege de machtiging. Uit r.o. 8 kan echter worden afgeleid dat de werknemer zowel de onbereikbaarheid (in algemene zin) als het niet ondertekenen van de machtiging wordt verweten. Dit is relevant

omdat de rechter in het vervolg van de beoordeling een onderscheid maakt tussen de twee redenen met betrekking tot de vraag of er voldoende grond is voor de loonstop. Ten aanzien van de onbereikbaarheid overweegt de rechtbank dat Huawei onvoldoende serieuze pogingen heeft gedaan om in contact te komen met de werknemer (r.o. 11). Met betrekking tot het gevolg geven aan een redelijk voorschrift overweegt de rechtbank dat het verzoek van Huawei om de machtiging voor overdracht van het medisch dossier aan de opvolgend arboarts te ondertekenen, een redelijk voorschrift is als bedoeld in artikel 7:629 lid 3 sub d. BW. Nu werknemer meerdere keren, ook via zijn gemachtigde, is verzocht die schriftelijke toestemming wel te geven, maar werknemer te dier zake weigerachtig blijft en hij meerdere keren gewaarschuwd is dat betaling van loon om die reden zou worden gestopt, is de kantonrechter van oordeel dat de loonstop terecht is, zodat de vordering van loon met ingang van 4 februari 2021 moet worden afgewezen.

Het is niet met zekerheid te zeggen of het verzoek tot ondertekening van de machtiging op een andere wijze is gedaan aan werknemer dan de pogingen die door de rechtbank als onvoldoende serieus worden afgedaan of dat de rechtbank de lat in dit kader lager heeft gelegd.

Ook in twee andere recente zaken speelde de arboarts (onbewust) een bepalende rol:

- De rechtbank Noord-Nederland oordeelde dat werknemster terecht op staande voet was ontslagen omdat zij zich aan de telefoon met de bedrijfsarts (en werkgever) veel minder goed voordeed dan zij in feite was. Volgens werknemster zat zij zozegd zwaar onder de medicijnen en was zij tot niets in staat, behalve het overgrote deel van de dag versuft op de bank (of op bed) liggen. Werknemeester organiseerde tijdens haar ziekte commerciële bingoavonden. De kantonrechter overweegt dat de indruk die zij heeft gekregen van de presentaties op de filmpjes door werknemster er een is van geconcentreerdheid, snelheid, focus en accuraatheid. Zij heeft welbewust een ander, veel minder rooskleurig beeld geschetst met betrekking tot haar belastbaarheid. Dat levert in objectieve en subjectieve zin een dringende reden op voor ontslag op staande voet, zeker als bedacht wordt dat werknemster als gevolg van de coronacrisis nagenoeg alleen telefonisch heeft gesproken met de bedrijfsarts en werkgever. Dat legt naar het oordeel van de kantonrechter een extra verplichting op werknemster om haar gezondheidstoestand zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw naar voren te brengen. (rechtbank Noord-Nederland d.d. 23 juni 2021, zaaknummer: 9156426 AR VERZ 21-26. AR 2021-0909 (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl)); en
- Verzoek om ontbinding door werknemster. Er is sprake van ernstig verwijtbaar handelen, onder meer omdat werkgeefster werknemster onder druk heeft gezet om naar het werk te komen, terwijl er in elk geval tot en met augustus 2020 geen veilige werkplek gerealiseerd was

en werknemster behoort tot de COVID-19-risicogroep. De rechter veroordeelt werkgever tot betaling van o.a. de transitievergoeding en een billijke vergoeding. Het niet opvolgen van het advies van de bedrijfsarts door de werkgever speelt hierin een belangrijke rol (ECLI:NL:RBLIM:2021:5203).

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een kinderarts-endocrinoloog wordt afgewezen.

Het ziekenhuis heeft in het interne onderzoek omtrent een klacht over de arts onvoldoende hoor en wederhoor toegepast en de fouten die de arts heeft gemaakt zijn niet zodanig dat niet kan worden geveegd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

Feiten

Verweerder is sinds 2002 in dienst bij de Stichting in de functie van kinderarts-endocrinoloog. Verweerder heeft zich eind 2019 ziek gemeld wegens een burn-out. De stichting heeft in januari 2020 de eerste klacht van een patiënt over verweerder ontvangen. Op 24 januari 2020 werd verweerder door de stichting uitgenodigd voor een gesprek in het ziekenhuis. De stichting heeft naar aanleiding van de klacht op 30 januari 2020 een melding gemaakt bij de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: IGJ) en een intern onderzoek opgestart. Uit het rapport van de (interne) onderzoekscommissie komt naar voren dat sprake is geweest van herhaaldelijk grensoverschrijdend gedrag van verweerder. De stichting heeft in april 2021 bovendien een (definitief) rapport van de IGJ ontvangen. Daaruit blijkt dat verweerder een consciëntieus kinderarts is die een taakopvatting heeft die niet steeds parallel loopt met de wijze waarop vakgenoten daartegen aankijken. Geen sprake is echter van een situatie die voor de veiligheid van cliënten of de zorg een ernstige bedreiging vormt. De stichting verzoekt het Scheidsgerecht om de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden, omdat in redelijkheid niet van de stichting kan worden geveegd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

Opmerking verdient dat de feitenopsomming in de uitspraak grotendeels is weggelaten ter bescherming van de privacy van betrokken derden.

Oordeel

De door de stichting gevolgde procedure

De stichting baseert haar vordering tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst op de inhoud van het rapport II van de onderzoekscommissie. Het Scheidsgerecht is met verweerder van oordeel dat de stichting en de onderzoekscommissie steken hebben laten vallen, waardoor van eerbiediging van het beginsel van hoor en wederhoor tegenover verweerder onvoldoende sprake is geweest. De gang van zaken geven het Scheidsgerecht de indruk dat de stichting al vanaf het gesprek op 24 januari 2020 aankoerste op het verbreken van de arbeidsrelatie en niet meer, of onvoldoende, open stond voor de argumenten die verweerder naar voren wilde brengen. De redelijke wens van verweerder om met (de onderzoekscommissie en) de externe deskundigen het gesprek aan te gaan voordat enig oordeel werd geveld is niet ingewilligd. Hierdoor zijn oordelen geformuleerd zonder dat verweerder tevoren gelegenheid heeft gekregen (ook) mondeling zijn visie te kunnen geven. Verweerder is de kans ontnomen zijn visie te geven in een stadium waarin door zowel de onderzoekscommissie als door de externe deskundigen met een zekere mate van onbevangenheid daaraan kon worden tegemoetgekomen. Het Scheidsgerecht kan bij de beoordeling van de vorderingen van de stichting dan ook niet uitgaan van de inhoud van rapport II. Aan het inspectierapport dat inmiddels beschikbaar is gekomen, dat overigens mede op rapport II is gebaseerd, hecht het Scheidsgerecht in de oordeelsvorming over de gevorderde ontbinding daarom meer waarde. Temeer nu geen van de partijen de onafhankelijkheid van IGJ en de zorgvuldigheid van de procedure van de IGJ in twijfel trekt.

Ontbinding van de arbeidsovereenkomst

Het Scheidsgerecht komt tot het oordeel dat de e-grond, waarvoor verwijtbaar handelen van verweerder als vereiste geldt, zich niet voordoet. De fouten die verweerder heeft gemaakt zijn, mede in het licht van de lange duur van het dienstverband en het functioneren van verweerder tot nu toe, niet zodanig dat van de werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Door duidelijke afspraken te maken met verweerder behoort de stichting verweerder de gelegenheid te geven zich te verbeteren waar dat noodzakelijk of gewenst is.

De h-grond biedt de stichting evenmin soelaas. Veel van wat de stichting in dit kader nog aanvoert (geen enkel blijk van begrip voor kritiek, verklaringen achteraf voor dubieus handelen, in dossiers ontbrekende diagnoses, gebrekkige dossiervoering) houdt, ook op basis van de bevindingen in het inspectierapport, geen stand. Bovendien heeft verweerder zich in het kader van het onderzoek coöperatief opgesteld en is het de stichting geweest die verweerder tekort heeft gedaan als het gaat om de toepassing van hoor en wederhoor.

De i-grond kan ten slotte de gevorderde ontbinding evenmin dragen. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht doet zich, gelet op hetgeen omtrent de e-grond is overwogen, hier niet een

situatie voor waarin een einde van de arbeidsovereenkomst 'redelijkerwijs aan de orde is', nog daargelaten dat geen sprake is van twee 'onvoldragen' andere ontbindingsgronden.

De ontbindingsvordering van de stichting zal worden afgewezen.

mr. D. Schuurman

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 18-05-2021

Zaaknummer: SG 20/17

RECHTSPRAAK

Scheidsgerecht niet bevoegd om te oordelen en beslissen over geschil. Eisers dienen vordering in te stellen bij gewone rechter en mede afhankelijk van de uitkomst daarvan, opnieuw een arbitrale procedure te beginnen.

Het Scheidsgerecht is niet bevoegd om te oordelen en beslissen over het geschil. Eisers dienen hun vordering in te stellen bij de gewone rechter en mede afhankelijk van de uitkomst daarvan, opnieuw een arbitrale procedure te beginnen.

Feiten

Eisers zijn een specialist en de bv van deze specialist. Verweerders zijn het MSB en de stichting van het ziekenhuis. De specialist is van 1 juni 2014 tot mei 2020 werkzaam geweest als internist-oncoloog in het door de stichting in stand gehouden ziekenhuis. Aanvankelijk op basis van een toelatingsovereenkomst en vanaf 1 januari 2015 via de bv van de specialist op basis van een ledenovereenkomst. De ledenovereenkomst is gesloten tussen de bv en het MSB. Tussen het MSB en de stichting is sinds 1 januari 2015 een samenwerkingsovereenkomst van kracht, waarbij eisers geen partij zijn. De specialist was lid van de vakgroep interne geneeskunde en was vanaf 2017 tot eind 2019 voorzitter van die vakgroep.

Vanaf eind 2018 zijn er problemen binnen de vakgroep manifest geworden. Het gaat om problemen in onderlinge verhoudingen, de wijze van omgaan met elkaar en de veiligheid van het opleidingsklimaat. Na vele verwickelingen heeft de stichting de specialist bij brief van 28 april 2020 definitief de toegang ontzegd tot het ziekenhuis. Het MSB heeft bij brief van 7 mei 2020 de ledenovereenkomst voorwaardelijk opgezegd. De specialist is daarna nog tevergeefs in kort geding bij de voorzieningenrechter van de rechtbank opgekomen tegen de definitieve toegangsontzegging.

Eisers verzoeken onder meer een verklaring voor recht dat de beëindiging van de samenwerkingsovereenkomst, de onmiddellijke toegangsontzegging en de onmiddellijke opzegging van de ledenovereenkomst onrechtmatig zijn. Daarnaast verzoeken eisers om een

materiële en immateriële schadevergoeding. Volgens verweersters is het Scheidsgerecht onbevoegd om over deze vorderingen te oordelen.

Oordeel

Het Scheidsgerecht oordeelt als volgt. Tussen eisers en de stichting bestaat geen overeenkomst. Eisers kunnen dus geen beroep doen op het arbitraal beding in de samenwerkingsovereenkomst. Dat is slechts anders als de samenwerkingsovereenkomst daarin voorziet. Daarvan is geen sprake ten aanzien van de toegangszegging. De stichting wil in deze produce de bevoegdheid van het Scheidsgerecht niet alsnog overeenkomen of aanvaarden. Dat leidt tot de conclusie dat het Scheidsgerecht niet bevoegd is ten aanzien van de vorderingen jegens de stichting.

Het Scheidsgerecht is eveneens onbevoegd ten aanzien van vorderingen jegens het MSB. In de ledenovereenkomst is bepaald dat partijen voorafgaand aan het aanhangig maken van een geschil bij het Scheidsgerecht zich moeten wenden tot de voorzitter van de Federatie Medisch Specialisten ('FMS'). Dat hebben eisers niet gedaan, althans te laat gedaan. Naar aanleiding van het bevoegdheidsverweer in de memorie van antwoord hebben eisers zich alsnog tot de voorzitter van de FMS gewend met het verzoek arbiters te benoemen. Het Scheidsgerecht meent dat als uitgangspunt moet worden aanvaard dat benoeming van arbiters – zoals in dit geval – nadat reeds proceshandelingen zijn verricht in beginsel geen terugwerkende kracht kan hebben. Het Scheidsgerecht is derhalve niet bevoegd.

Als eisers hun vorderingen alsnog beoordeeld en beslist willen krijgen, zullen zij tegen de stichting een vordering bij de gewone rechter moeten instellen. Mede afhankelijk van de uitkomst daarvan, kunnen eisers opnieuw een arbitrale procedure tegen het MSB instellen. Eisers hebben namelijk de mogelijkheid om opnieuw benoeming van arbiters te vragen en als die op de juiste manier zijn benoemd een nieuwe arbitrale procedure beginnen.

mr. D. Schuurman

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 30-07-2021

Zaaknummer: SG 2106

RECHTSPRAAK

Ledenovereenkomst met internist-oncoloog opgezegd vanwege grensoverschrijdend gedrag, het onbevoegd laten verrichten van handelingen door een verpleegkundige en het onbevoegd inzien van patiëntendossiers.

Ledenovereenkomst met internist-oncoloog opgezegd vanwege grensoverschrijdend gedrag, het onbevoegd laten verrichten van handelingen door een verpleegkundige en het onbevoegd inzien van patiëntendossiers.

Feiten

Eiser is de internist-oncoloog en eiseres is de praktijkvennootschap, gezamenlijk eisers. Verweerster is het medisch-specialistisch bedrijf ('MSB'). De internist-oncoloog heeft vanaf 1 januari 2009 in het ziekenhuis van het MSB gewerkt. De praktijkvennootschap en het MSB hebben op 21 november 2017 een ledenovereenkomst gesloten, tevens houdende een opdracht aan eiser om medisch-specialistische zorg in het ziekenhuis te verlenen. Eiser heeft die zorg in het ziekenhuis verleend en arts-assistenten opgeleid.

In april en mei 2019 is op verzoek van de vakgroep Interne Geneeskunde onder arts-assistenten een enquête over het opleidingsklimaat gehouden. De uitkomsten gaven aanleiding om met eiser in gesprek te gaan. Eiser heeft een persoonlijk ontwikkelplan opgesteld. Op 8 oktober 2019 heeft de opleider Interne Geneeskunde bij de Centrale Opleidingscommissie ('COC') en aan het MSB melding gemaakt van een onveilig leer- en leefklimaat voor de arts-assistenten tijdens supervisie door eiser. In opdracht van het COC en MSB heeft een onderzoek plaatsgevonden. Uit het onderzoeksrapport blijkt dat eiser ongeschikt is als opleider. Het bestuur heeft de inhoud van het onderzoeksrapport met eiser besproken en hem een schriftelijke waarschuwing gegeven. In januari 2020 is eiser met een coachingtraject gestart.

Op 15 september 2020 heeft een verpleegkundige een melding van mogelijk disfunctioneren van eiser aan het bestuur van het MSB gezonden. Volgens de verpleegkundige was sprake van

seksuele intimidatie door eiser/grensoverschrijdend gedrag van eiser jegens haar. Het MSB heeft de melding aan eiser toegezonden en heeft een onderzoekscommissie ingesteld. De onderzoekscommissie heeft in oktober 2020 verschillende personen gehoord, waarna twee hoorzittingen plaats hebben gevonden.

Op 28 oktober 2020 heeft het bestuur van het MSB de melding gegrond verklaard en de ledenovereenkomst met eiser opgezegd. Het MSB heeft vastgesteld dat sprake is van disfunctioneren, gelegen in grensoverschrijdende gedragingen jegens de verpleegkundige en andere collega's, het meermaals aan verpleegkundigen opdragen van onbevoegde medische handelingen en het meermaals onrechtmatig inzien van patiëntdossiers. Het MSB heeft in lijn met de procedure 'mogelijk disfunctioneren van een lid van het MSB' gehandeld.

Eisers zijn van mening dat het besluit van gegrondverklaring van de melding niet in stand kan blijven, vanwege procedure en inhoudelijke gebreken. Eisers vorderen onder meer een verklaring voor recht dat de melding mogelijk medisch disfunctioneren van eiser ten onrechte gegrond is verklaard en dat de opzegging van de ledenovereenkomst en de overeenkomst van opdracht onrechtmatig is. Daarnaast vorderen eisers doorbetaling op grond van de ledenovereenkomst, een vergoeding van immateriële schade, nakoming van de Uitverdienregeling en een verbod tot opschorting of verrekening voor het MSB.

Oordeel

Het Scheidsgerecht komt tot het volgende oordeel. De ledenovereenkomst kan worden beëindigd op één of meer van de gronden genoemd in de statuten van het MSB. Het MSB heeft aan de opzegging van de ledenovereenkomst meerdere gronden, zoals genoemd in de statuten ten grondslag gelegd: (grond h) ondanks waarschuwing in verzuim blijven met de nakoming van verplichtingen, (grond i) niet meer beschikken over bekwaamheid of geschiktheid om de praktijk uit te oefenen, (grond k) een gebrek aan samenwerking van eiser, waardoor verdere uitvoering van de opdracht redelijkerwijs van het MSB niet kan worden geveerd en (grond m) overige omstandigheden waardoor redelijkerwijs van het MSB niet kan worden geveerd de overeenkomst ongewijzigd in stand te houden.

Uit de statuten blijkt niet dat het MSB gehouden is een specifieke procedure te volgen voordat opzegging kan plaatsvinden op één of meer van deze opzeggingsgronden. In de statuten is slechts bepaald dat voorafgaand aan een opzegging het lid over het voornemen daartoe moet worden gehoord. Vaststaat dat eisers zijn gehoord. Niettemin heeft het MSB het besluit tot opzegging pas genomen, nadat de procedure mogelijk disfunctioneren is gevolgd.

Het beroep van eisers op onzorgvuldigheden ten aanzien van de gevoerde procedure treft geen doel. Verder komt het Scheidsgerecht tot het oordeel dat het MSB steekhoudende

argumenten had om de ledenovereenkomst te beëindigen. Duidelijk is dat eiser grovelijk in de fout is gegaan, na een waarschuwing over zijn (grensoverschrijdend) gedrag en duidelijke signalen van zijn directe collega's dat dergelijke misstappen niet meer getolereerd zouden worden. Hij zag zichzelf als 'zeer gewaarschuwd man'. Alleen dit al rechtvaardigt opzegging van de ledenovereenkomst. De andere verwijten die aan de opzegging ten grondslag zijn gelegd zijn evenzeer serieus te nemen en schragen het besluit tot opzegging van de ledenovereenkomst. In ieder geval heeft het MSB de ledenovereenkomst kunnen beëindigen wegens 'overige omstandigheden' waardoor redelijkerwijs niet van het MSB kan worden gevergd de overeenkomst ongewijzigd in stand te houden (m-grond).

Het Scheidsgerecht wijst de vorderingen van eisers af. Over de nakoming van de Uitverdienregeling en het verbod tot opschorting of verrekening van het MSB oordeelt het Scheidsgerecht als volgt. Het is onduidelijk gebleven waarop eiser/eisers aanspraak kan/kunnen maken op grond van de Uitverdienregeling. Het is denkbaar dat het MSB een tegenvordering heeft op eisers. Het verbod op verrekening en opschorting is daarom niet toewijsbaar. Het Scheidsgerecht heeft het geschil dus niet volledig kunnen beslechten, ook niet ten aanzien van de financiële afwikkeling van de beëindiging van de ledenovereenkomst.

mr. D. Schuurman

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 13-08-2021

Zaaknummer: SG 21/04

RECHTSPRAAK

Geen absolute verplichting om altijd zelf in direct contact met betrokkene professionele relatie te beëindigen.

Overdracht van de uitvoering van een ondertoezichtstelling wegens bedreiging en intimidatie. Gelet op de specifieke omstandigheden is het navolgbaar dat de jeugdprofessional niet zelf in direct contact met de vader de professionele relatie heeft beëindigd.

Feiten

Klagers zijn respectievelijk de oom en de vader van twee minderjarige kinderen.

De jeugdprofessional is in de periode van 1 november 2019 tot 7 september 2020 de jeugdbeschermer van de dochter geweest in het kader van de uitvoering van een ondertoezichtstelling. Een collega van de jeugdprofessional is belast geweest met de uitvoering van de ondertoezichtstelling over de zoon.

Tussen 2 en 7 september 2020 vinden diverse incidenten plaats die de jeugdprofessional als bedreigend en intimiderend heeft ervaren. Op 7 september 2020 zijn de incidenten in het Veiligheidshuis besproken en is een risicotaxatie gemaakt. Naar aanleiding hiervan is besloten om de casus per direct over te dragen aan het Landelijk Expertise Team Jeugdbescherming (LET JB).

Op 7 september 2020 heeft de gebiedsmanager van de GI de vader een brief gestuurd waarin hij erover wordt geïnformeerd dat de ondertoezichtstelling van de kinderen is overgedragen van de GI aan het LET JB. In deze brief is vermeld dat de reden voor deze overdracht is dat de oom de jeugdprofessional zou hebben bedreigd en geïntimideerd.

Op 10 september 2020 heeft de voorzitter van de raad van bestuur van de GI aangifte gedaan tegen de oom wegens bedreiging en vernieling aan/van de auto van de jeugdprofessional. Op diezelfde datum heeft de directie van de GI een brief naar de vader gestuurd waarin kenbaar wordt gemaakt dat er geen contact meer mag zijn tussen de GI en klagers. Reden hiervoor is dat de GI stelt dat de oom (opnieuw) contact heeft gezocht met een medewerker van de GI en

heeft geprobeerd het privé e-mailadres van de betrokken gebiedsmanager te achterhalen.

Per e-mailbericht van 10 september 2020 heeft de oom gereageerd op de brief van de GI en verzocht om opheldering van de aantijgingen die er naar zijn mening zijn gedaan. De vader en oom dienen samen een klacht in bij het SKJ met als klacht dat de jeugdprofessional de zaak niet zorgvuldig heeft afgerond. De oom wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht.

Oordeel

In artikel I (Beëindiging van de professionele relatie) van de Beroepscode is opgenomen dat een jeugdzorgwerker verantwoordelijk is voor een zorgvuldige afsluiting van de hulpverlening als hij niet (meer) kan voldoen aan de hulpvraag. In beginsel ligt die verantwoordelijkheid aldus bij de jeugdprofessional zelf. Het College overweegt echter dat er sprake kan zijn omstandigheden die ertoe leiden dat dit niet meer van een jeugdprofessional zelf kan worden verwacht, en dat uit artikel I geen absolute verplichting voor de jeugdprofessional voortvloeit om altijd zelf in direct contact met betrokkenen de professionele relatie te beëindigen, maar dat dit in uitzonderlijke omstandigheden ook door anderen kan worden overgenomen, zoals door de leidinggevende of de directie. Gelet op de specifieke omstandigheden van deze casus is het College van oordeel dat het navolgbaar is dat de jeugdprofessional niet zelf in direct contact met de vader de professionele relatie heeft beëindigd. De klacht wordt dan ook ongegrond verklaard.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 12-08-2021

Zaaknummer: 20.524Ta

RECHTSPRAAK

Verhouding multidisciplinaire besluitvorming vs. de individuele verantwoordelijkheid van een jeugdprofessional.

Is de klacht niet-ontvankelijk omdat alle beslissingen zijn genomen in een multidisciplinair overleg? De jeugdprofessional heeft een aandeel gehad in de besluitvorming en daaraan uitvoering gegeven en is hierop tuchtrechtelijk aanspreekbaar.

Feiten

De vader heeft twee minderjarige (stief)dochters.

Op 14 december 2018 doet de basisschool van de oudste dochter een zorgmelding bij Veilig Thuis, waarna Veilig Thuis een onderzoek start. De jeugdprofessional is één van de Veilig Thuis-medewerkers geweest die het onderzoek heeft uitgevoerd.

Op 23 oktober 2019 heeft de vader, met behulp van AKJ, bij Veilig Thuis een klacht ingediend over het onderzoek. Met Veilig Thuis zijn daarover twee gesprekken gevoerd. Op 20 mei 2020 heeft de vader zijn klacht voorgelegd aan de onafhankelijke klachtencommissie van Veilig Thuis. Op 25 november 2020 heeft deze klachtencommissie de klacht deels gegrond en deels ongegrond verklaard.

Op 16 december 2020 verscheen het Nivel-rapport 'Evaluatie 5 jaar tuchtrecht in de jeugdzorg'. In dit rapport is een aantal aanbevelingen gedaan, waaronder een aanbeveling ten aanzien van het feit dat het tuchtrecht zich richt op het individuele handelen van professionals. De aanbeveling luidt: *'Gezien het feit dat in het tuchtrecht alleen het "individuele handelen" van de professional wordt getoetst, is het de vraag of de jeugdprofessional voor wat betreft multidisciplinaire beslissingen wel verantwoordelijk kan worden gehouden voor de gehele beslissing of alleen kan worden aangesproken op zijn aandeel in de besluitvorming. Het zou goed zijn als SKJ zich inzet om, in samenspraak met de tuchtrechters en de beroepsverenigingen, te komen tot een geëxpliciteerde visie op dit dilemma.'*

Oordeel

De jeugdprofessional voert aan dat in het tuchtrecht persoonlijke, individuele verwijtbaarheid het uitgangspunt is en dat alle beslissingen zijn genomen in een multidisciplinair overleg (MDO). Reden waarom de vader niet-ontvankelijk is in zijn klacht. Het CvT gaat niet mee in dit standpunt.

Een jeugdprofessional draagt verantwoordelijkheid voor het bieden van hulp van goede kwaliteit en de geldende professionele standaard is daarin richtinggevend. Een autonoom handelende jeugdprofessional weegt de kaders zorgvuldig, reflecteert op zijn handelen en overlegt met (gespecialiseerde) collega's. Het overleg met collega's is noodzakelijk om een zorgvuldige afweging te maken, maar de jeugdprofessional dient een eigen professionele afweging te maken in de uitvoering van zijn of haar werkzaamheden. De jeugdprofessional heeft een aandeel gehad in de besluitvorming en daaraan uitvoering gegeven en is daarmee tuchtrechtelijk aanspreekbaar op zijn beroepsmatig handelen.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 10-09-2021

Zaaknummer: 21.012Ta

RECHTSPRAAK

Geen tekortkoming in nakoming overeenkomst van opdracht tot begeleiding bij praktijkoverdracht huisarts. Geen schending zorgplicht. Geen causaal verband.

Financieel adviseur niet toerekenbaar tekortgeschoten in nakoming overeenkomst van opdracht met huisarts voor begeleiding bij praktijkoverdracht. Ook geen schending zorgplicht van adviseur jegens de huisarts. Geen causaal verband tussen gestelde schending en schade.

Feiten

De huisarts (appellant) was cliënt van de vof (geïntimeerde), een onderneming voor financiële begeleiding en advisering van (para)medici en vrije beroepsbeoefenaren. De huisarts heeft de vof verzocht om hem te begeleiden bij de beëindiging en overdracht van zijn huisartsenpraktijk, die hij zou neerleggen per 31 oktober 2015. De huisarts vormde met een andere huisarts een maatschap van twee personen. De maatschap huurde een praktijkpand, dat eigendom was van de huisarts. De huisarts is per 2 januari 2016 uitgetreden uit de maatschap (van twee personen). Zijn praktijk is overgenomen door een derde, welke afspraken zijn vastgelegd in een overeenkomst van praktijkoverdracht. De nieuwe maatschap heeft een huurovereenkomst (plus koopoptie) met de huisarts gesloten op 15 juli 2016. De huisarts vond dat de vof zijn belangen onvoldoende heeft behartigd en heeft de vof aansprakelijk gesteld voor de volgens hem als gevolg hiervan door hem geleden schade.

Oordeel rechtbank

De huisarts vorderde, samengevat, een verklaring voor recht dat de vof toerekenbaar tekort is geschoten in primair de nakoming van de overeenkomst met de huisarts, als gevolg waarvan hij schade heeft geleden; subsidiair dat zij is tekortgeschoten in haar zorgplicht jegens de huisarts. De huisarts voerde daartoe aan dat de vof de opdracht ten onrechte niet als een geheel maar als losse stukken heeft beschouwd. De vof heeft ten onrechte de huurkwestie niet ter sprake gebracht voor het tekenen van de overeenkomst van praktijkoverdracht, waardoor

de onderhandelingspositie van de huisarts werd ondermijnd. Subsidiair legt de huisarts aan zijn vordering ten grondslag dat de vof (specialist op dit gebied) niet heeft gehandeld als een redelijk bekwaam en redelijk handelend beroepsbeoefenaar, door hem niet voorafgaand te wijzen op de voorzienbare risico's van het ondertekenen van een (onvoorwaardelijke) overeenkomst van praktijkoverdracht. Bovendien had de vof zowel de vertrekkende huisarts (appellant), als de overnemende huisarts als klant. De schade die de huisarts heeft geleden en nog leed bestond uit het tekort aan pensioenvoorziening door de handelwijze van de vof, waaronder ten minste een tienjarig huurcontract, dat voldoet aan de huurinkomsten waarmee in de financiële planning rekening is gehouden, alsook de kosten van rechtsbijstand.

De rechtbank heeft de vorderingen van de huisarts afgewezen bij vonnis van 23 januari 2019.

Oordeel gerechtshof

De eerste en de tweede grieven tegen het vonnis van de rechtbank missen volgens het hof relevantie. De derde grief richt zich tegen het oordeel dat de vof niet tekort zou zijn geschoten in de nakoming van de overeenkomst. Het hof overwoog eerst dat er met de e-mailwisseling van 4 en 5 maart 2015 een overeenkomst tot stand was gekomen. Anders dan de rechtbank oordeelde het hof dat de algemene voorwaarden van de vof niet van toepassing waren, omdat deze niet ter hand zijn gesteld bij het sluiten van de overeenkomst. Dat leidde echter niet tot vernietiging van het vonnis.

Het hof oordeelde dat de huisarts zijn stellingen onvoldoende heeft onderbouwd. Uit de stukken kon niet worden afgeleid dat sprake was van een doorlopende opdracht van de huisarts aan de vof met als strekking het behartigen van financiële belangen van de huisarts. Niet is gebleken dat de vof eerder aan de huisarts enig advies heeft gegeven met betrekking tot de beslissing om met pensioen te gaan, noch dat de vof wist dat de huisarts pas zou stoppen met werken als zijn planning/prepensioenvoorziening kon worden veiliggesteld door het veiligstellen van de huurinkomsten. De vof hoefde daarop ook niet bedacht te zijn. Eerder financieel advies zag niet op deze kwestie. Het hof oordeelde dat van een toerekenbaar tekortschieten door de vof bij de overeenkomst van opdracht tot begeleiding van de praktijkoverdracht niet is gebleken. De vof hoefde niet te begrijpen dat er voorafgaand aan het tekenen van de overeenkomst tot praktijkoverdracht een schriftelijke huurovereenkomst tot stand moest komen. De huisarts is op die huurovereenkomst zelf ook pas na het tekenen van de overeenkomst van praktijkoverdracht teruggekomen.

De vierde grief richtte zich tegen het oordeel dat de vof niet haar zorgplicht heeft geschonden. Het hof oordeelde dat de huisarts onvoldoende heeft onderbouwd dat de vof hem voorafgaand aan het sluiten van de overeenkomst van praktijkoverdracht had moeten waarschuwen dat de

huurprijs en de duur van de huurinkomsten onzeker waren. Niet gebleken is dat de vof bij het uitvoeren van de opdracht tot praktijkoverdracht wist van de (mondelinge) huurovereenkomst, én dat de vof had moeten begrijpen dat die huurinkomsten in de visie van appellant van doorslaggevend belang waren om te kunnen stoppen met werken. De stelling dat sprake was van belangenverstremgeling omdat ook de overnemende huisarts klant van de vof was, beoordeelde het hof niet omdat het causaal verband tussen de beweerdelijke schending van de zorgplicht en de geclaimde schade ontbreekt.

Voor wat betreft het causaal verband overwoog het hof dat onvoldoende vaststaat dat er een huurovereenkomst met de nieuwe maatschap zou worden gesloten, onder de voorwaarden die de huisarts voor ogen had. De huisarts beoogde namelijk een heel andere huurovereenkomst dan waarvan sprake was toen hij zelf als medemaat huurde. Ook heeft de vof aangevoerd dat de door de huisarts gestelde huurprijs niet reëel is voor het bedrijfspannd, en niet goed viel in te zien dat de overnemende huisarts bereid zou zijn om onder de door de huisarts gestelde voorwaarden de huurovereenkomst aan te gaan. Daarnaast heeft de huisarts onvoldoende onderbouwd hoe en waarom het eerst afsluiten van het huurcontract voorafgaand aan de praktijkoverdracht, tot een beter resultaat ten opzichte van de na de praktijkoverdracht gesloten huurovereenkomst tussen de huisarts en de nieuwe maatschap zou hebben geleid. Het is volgens het hof maar zeer de vraag of de gegadigde overnemende huisarts zich met een praktijkoverdracht met zo'n huurovereenkomst zou hebben willen verbinden.

Het hof oordeelde dat alle grieven falen en bekrachtigde het vonnis van de rechtbank

mr. J.F. Groen

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2781

Zaaknummer: 200.258.360/01

Rechters: J.W. van Rijkom, Y.L.L.A.M. Delfos-Roy en G.J.S. Bouwens

Advocaten: C.S.B.E. Reinders

Wetsartikelen: 6:74 BW

RECHTSPRAAK

Terugvordering gelden GGZ-zorg wegens te hoog gedeclareerde deelprestatie.

Zorgverzekeraars vorderen met succes gelden terug die op basis van een te hoog gedeclareerde deelprestatie GGZ-verblijf waren betaald.

Feiten

Negentien zorgverzekeraars betrekken GGZ-kliniek Accare in een rechtszaak over te veel betaalde declaraties. Zij stellen dat Accare in 2014 ten onrechte declaraties heeft ingediend voor behandeling onder een zogeheten Deelprestatie Verblijf G (zeer intensieve verzorgingsgraad), waar de lagere verzorgingsgraden C of D eigenlijk geïndiceerd waren bij de patiënten in kwestie. De verzekeraars komen dit op het spoor na een dossieronderzoek waaraan Accare haar medewerking heeft verleend. Accare heeft vervolgens niet geklaagd bij de zorgverzekeraars nadat die tot de conclusie waren gekomen dat in een tiental dossiers ten onrechte een Deelprestatie G was gedeclareerd. De verzekeraars concluderen dan ook dat de declaraties voor deze verblijven onrechtmatig zijn en terugbetaald dienen te worden (een bedrag van bijna twee miljoen euro).

Accare verdedigt zich op meerdere gronden. Zij stelt onder meer dat het dossieronderzoek onzorgvuldig is uitgevoerd en niet representatief was en dat Accare daar geen inhoudelijke behandelvisie bij heeft kunnen geven. Daarnaast stelt zij dat, zelfs indien niet strikt voldaan is aan de voorwaarden voor het declareren onder verblijfsprestatie G, deze indicatie voor de patiënten in kwestie wel degelijk het meest passend was. Ten slotte beroept Accare zich op een 'gemeenschappelijk beeld' dat zou bestaan tussen haar en de verzekeraars, dat de zorg in kwestie wel zou vallen onder het G-tarief. Zij brengt dit mede in verband met een afspraak over 2013, waarin twee van de verzekeraars akkoord waren gegaan met het declareren van de zorg in kwestie onder het G-tarief.

Oordeel

De rechtbank gaat niet mee met dit verweer en stelt de verzekeraars in het gelijk. Allereerst levert Accare in rechte nu weliswaar kritiek op het verrichte dossieronderzoek, maar volgens

de rechter had het op haar weg gelegen hier eerder haar beklag over te doen. Accare is daarnaast meerdere gelegenheden geboden waarop zij om een uitbreiding van het onderzoek had kunnen verzoeken. Voor wat betreft het verweer van Accare dat een G-prestatie wel degelijk het meest passend is bij de patiënten in kwestie, is de rechtbank niet overtuigd na bestudering van het dossieronderzoek. De bevindingen uit dat onderzoek wijzen niet op de zorgzwaarte waaronder Accare heeft gedeclareerd, maar eerder op een lichtere indicatie. Dat de zorg het meest 'passend' is en dit door de verzekeraars onvoldoende is erkend, wordt volgens de rechtbank door Accare onvoldoende hard gemaakt. Ten slotte komt de rechtbank toe aan de beoordeling van het 'gemeenschappelijk beeld' en de stelling van Accare dat op grond van de redelijkheid en billijkheid de afspraak uit 2013 óók moest gelden voor 2014, nu zij hier gerechtvaardigd van uit mocht gaan. De rechtbank overweegt ten eerste dat geen sprake is van een stilzwijgende afspraak ex artikel 3:37 BW, en ook niet dat Accare op grond van artikel 3:35 BW het gerechtvaardigd vertrouwen mocht koesteren dat de afspraak uit 2013 ook in 2014 zou gelden.

De rechtbank stelt de verzekeraars aldus in het gelijk, en veroordeelt Accare tot betaling van de door de verzekeraars gevorderde gelden alsmede de proceskosten van het geding.

mr. dr. R.M. Bertens

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:3374

Zaaknummer: C/18/196160 / HA ZA 19-258

Rechters: M. Griffioen, M. Sanna en Marquenie, F.V. F.V. Marquenie

Advocaten: J. Ekelmans en K.D. Meersma

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek vervangende toestemming vaccinatie COVID-19 verleend.

Verzoek vervangende toestemming vaccinatie COVID-19 verleend. Moeder geeft wel toestemming; vader niet. Korte termijn-risico's goed te herkennen. Gestelde lange termijn-risico's missen feitelijke grondslag. Advies Gezondheidsraad en betrokken belangen voldoende. Uitvoerbaar bij voorraad.

Inleiding

Omdat zijn gescheiden ouders het niet eens zijn over de noodzaak van een vaccinatie tegen corona en niet allebei toestemming geven, vraagt een minderjarige aan de rechter vervangende toestemming voor die vaccinatie. Het verzoek wordt mondeling behandeld, gelijktijdig met de tussen de ouders opgekomen geschillen. Bij de mondelinge behandeling is een vertegenwoordiger van de Raad voor de Kinderbescherming aanwezig die aan de rechter een advies heeft gegeven. De rechter heeft direct na de mondelinge behandeling mondeling uitspraak gedaan en vervangende toestemming verleend.

Feiten

De minderjarige is een 12-jarige jongen die in de eerste klas zit van de middelbare school. De verstandhouding tussen zijn ouders is verstoord geraakt en zij kunnen niet goed met elkaar communiceren als het gaat om zaken die in het belang van de minderjarige moeten worden geregeld. De ouders hebben hun hiermee samenhangende geschil over de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken aan de rechter voorgelegd. Los en onafhankelijk daarvan wordt de minderjarige belast doordat hij wil worden gevaccineerd tegen de risico's van corona. Hij wil zelf geen risico op besmetting lopen en hij wil de kans dat hij anderen besmet ook voor zo veel mogelijk beperken. Boven alles gaat de minderjarige gebukt onder de ziekte van zijn oma. Zijn oma is als gevolg van uitgezaaide longkanker in de laatste fase van haar leven aangekomen. De minderjarige wil graag ook in de tijd die haar nog gegeven is, contact met haar kunnen hebben. Onbelast contact is voor hem niet mogelijk, omdat hij niet gevaccineerd is. Hij is bang

dat hij mogelijk zijn oma zal besmetten en hij is ervan overtuigd dat als zij wordt besmet dit voor haar direct levensbedreigend zal zijn.

De moeder van de minderjarige vindt het goed dat hij zich laat vaccineren. De vader verzet zich tegen vaccinatie en ook tegen het testen op corona. De minderjarige vindt het moeilijk om hierover met zijn vader te praten en hij lijkt zich niet gehoord te voelen. Tegen deze achtergrond heeft de minderjarige de rechter gevraagd om te beslissen dat hij zich wel mag laten vaccineren.

Oordeel

Het geschil tussen de ouders heeft betrekking op de zorg voor de lichamelijke gezondheid van de minderjarige. Dat valt onder de verantwoordelijkheid van de ouders die samen het gezag over hem uitoefenen. Het geschil over de vaccinatie kan in de gegeven context worden gezien als een geschil over de uitoefening van het ouderlijk gezag in de zin van artikel 1:253a BW. Dat artikel regelt dat wanneer ouders het niet eens zijn en het ook tijdens een mondelinge behandeling bij de rechter niet alsnog eens worden, de rechter beslist wat hij in het belang van een kind wenselijk vindt.

De moeder wil toestemming geven. De vader geeft die toestemming niet. De vader meent, kort gezegd, dat de minderjarige zelf niet een zodanig risico loopt op een ziekte met blijvende gevolgen dat dit risico opweegt tegen de onduidelijke risico's van een vaccin dat zich nog in de testfase bevindt en waarvan op geen enkele wijze kan worden voorspeld of dat vaccin op korte termijn niet een ernstige hartzieke veroorzaakt en op de lange termijn geen grote risico's meebrengt in het bijzonder voor de reproductieve organen.

De rechter stelt voorop dat kinderen wel degelijk corona kunnen krijgen en dat zij er weliswaar gemiddeld minder erg en minder vaak ziek van worden dan volwassenen, maar dat ook kinderen net zo goed ernstig ziek kunnen worden en ook langdurig de gevolgen van die ziekte kunnen ervaren (long-covid). Verder is het risico op het besmetten van anderen significant kleiner bij gevaccineerden dan bij ongevaccineerden.

Begrijpelijk maakt de vader zich zorgen over de risico's van vaccinatie en er is inderdaad een klein risico op ernstige bijwerkingen, zoals de door de vader bedoelde ontsteking van het hartzakje of de harstspier die, naar nu verworven inzichten, ongeveer voorkomt bij 1 op de 15.000 gevaccineerde jongens van 12 tot 18 jaar. Een ernstige bijwerking die gelukkig goed kan worden herkend en die ook in nagenoeg alle gevallen tot een volledig herstel kan leiden. Het zijn in ieder geval allemaal risico's die de Gezondheidsraad in zijn afweging heeft meegenomen voorafgaand aan het geven van het advies om kinderen van 12 tot 18 jaar de mogelijkheid te bieden om voor vaccinatie te kiezen.

De door de vader ervaren risico's op de lange termijn missen iedere feitelijke grondslag. Er zijn op dit moment, op grond van de huidige wetenschappelijke inzichten, geen denkbare risico's op de lange termijn die overeenkomen met de door de vader ervaren zorgen. Het positieve advies van de Gezondheidsraad en de bij vaccinatie betrokken belangen, in het bijzonder de belangen van de minderjarige, brengen met zich dat de rechter vervangende toestemming geeft die het mogelijk maakt dat de minderjarige zich laat vaccineren.

De rechter vindt het belangrijk dat deze vaccinatie ook daadwerkelijk op korte termijn plaatsvindt en dat het belang van de minderjarige bij de vaccinatie op korte termijn zwaarder weegt dan het belang dat wordt gediend met een schorsing door het instellen van hoger beroep of herbeoordeling van zijn beslissing in een executie kortgeding. Om die reden verklaart de rechter zijn beslissing uitvoerbaar bij voorraad.

mr. C.W.M. Verberne

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:4096

Zaaknummer: 208134

Rechters: B.R. Tromp

Advocaten: B.H. Werink en M.P.G. Roobeek

Wetsartikelen: 1:253a BW

RECHTSPRAAK

Gedeeltelijk geground verklaarde klacht zonder oplegging van maatregel, omdat verweerder steeds het belang van de 12-jarige zoon voorop heeft gesteld.

Een klacht tegen een huisarts wordt gedeeltelijk geground verklaard, zonder oplegging van een maatregel. Verweerder heeft steeds het belang van de zoon van klaagster voorop gesteld.

Feiten

Klaagster heeft een klacht ingediend tegen verweerder, huisarts. Klaagster is gescheiden en heeft het co-ouderschap over de drie kinderen. De jongste zoon van klaagster heeft begeleiding gehad door een GGZ-POH, die tevens jeugd- en kinderpsycholoog is. De jongste zoon is door deze hulpverlener verwezen voor nader onderzoek. Klaagster wenste inzage dan wel afschrift van het medisch dossier van de jongste zoon van 12 jaar, die daarvoor toestemming weigerde te geven. De assistente van verweerder heeft op enig moment een deel van het dossier aan klaagster afgegeven. Daarover hebben verweerder en klaagster telefonisch gesproken.

Klacht

Klaagster verwijt verweerder (a) dat hij heeft geweigerd inzage te geven in het medisch dossier van de jongste zoon, (b) dat hij klaagster onheus zou hebben bejegend en (c) dat verweerder mededeling heeft gedaan aan de ex-echtgenoot van klaagster over de door haar ingediende klacht tegen verweerder.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) is van oordeel dat klachtonderdeel (a) ongegrond is. Artikel 7:450 lid 2 BW bepaalt dat, indien de patiënt minderjarig is en de leeftijd van 12 maar nog niet die van 16 jaren heeft bereikt, tevens de toestemming van de ouders die het gezag over hem uitoefenen (of van zijn voogd) is vereist voor verrichtingen ter uitvoering van een behandelingsovereenkomst. Deze zinsnede

veronderstelt dat de patiënt in de leeftijd van 12 tot en met 15 jaar een zelfstandig recht op geheimhouding heeft. Dit heeft tot gevolg dat de arts, in dit geval verweerder, met betrekking tot het kind ook tegenover de gezag dragende ouders, waaronder in dit geval klaagster, een zogenoemd eigenstandig beroepsgeheim heeft. Hij mag enkel medische informatie over het kind aan de ouders verstrekken als het kind daarvoor toestemming heeft gegeven. Nu vaststaat dat voor de uitvoering van de behandelovereenkomst al toestemming was gegeven, de zoon van klaagster destijds de leeftijd van 12 jaar had bereikt en tevens vaststaat dat de zoon geen verdere toestemming had gegeven tot inzage in zijn medisch dossier, heeft verweerder op juiste gronden de inzage in het medisch dossier geweigerd.

Het RTG is van oordeel dat klachtonderdeel (b) gegrond is. Het RTG gaat ervan uit dat verweerder ook daadwerkelijk de opmerking heeft gemaakt dat klaagster acties onderneemt die ondermijnend zijn voor de privacy van de zoon. Daarmee heeft verweerder een persoonlijk oordeel gegeven over het handelen van klaagster als naaste betrekking van zijn patiënt, wat niet past bij het optreden als professional.

Klachtonderdeel (c) acht het RTG ongegrond. Het mededelen aan de ex-echtgenoot is begrijpelijk in verband met een adequate verdediging. Bovendien is de behandeling van een tuchtklacht openbaar, zodat derden ook op andere wijze van een tuchtklacht kennis kunnen nemen.

De klacht is aldus gedeeltelijk gegrond, maar het RTG legt geen maatregel op. Hoewel de uitlatingen van verweerder indruisen tegen hetgeen van hem als professional mag worden verwacht, heeft het RTG ook de indruk gekregen dat verweerder steeds het belang van de zoon van klaagster – zijn patiënt – voor ogen heeft gehad. De uitlatingen geven in ieder geval weer dat verweerder vooral bezorgd was over het welzijn van de zoon van klaagster.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 14-09-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2021:64

Zaaknummer: E2021/2535-20145

Rechters: F.C. Alink-Steinberg

Advocaten: D. Schut-Wolfs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging. Toegevoegde advocaat. Onderzoek rechtbank naar rechtsbijstand. Vernietiging en terugverwijzing.

Zorgmachtiging. Betrokkene geeft aan niet door de toegevoegde advocaat te willen worden bijgestaan. Rechtbank had hier onderzoek naar moeten doen. Beschikking vernietigd en terugverwezen.

Feiten en eerste aanleg

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend bij beschikking van 25 januari 2021. Bij de mondelinge behandeling van het verzoek is betrokkene niet verschenen. De advocaat heeft namens betrokkene verklaard dat betrokkene hem niet als advocaat wil. De rechtbank heeft de mondelinge behandeling aangehouden, maar op de volgende mondelinge behandeling (een week later) is betrokkene weer niet verschenen. De rechtbank heeft de zorgmachtiging ten aanzien van betrokkene verleend voor de duur van twee maanden. Van de bezwaren van betrokkene blijkt niet uit de beschikking.

Hoge Raad

In cassatie wordt geklaagd dat de rechtbank ten onrechte en zonder motivering is voorbijgegaan aan de mededeling van de voor betrokkene verschenen advocaat dat betrokkene niet door hem wil worden bijgestaan. De rechtbank heeft ten onrechte niet onderzocht of betrokkene wilde dat de rechtbank hem een andere raadsman zou toevoegen, aldus de klacht.

Ingevolge artikel 1:7 lid 1, aanhef en onder a, Wvrgz geeft de rechter, indien ten aanzien van een betrokkene een verzoekschrift voor een zorgmachtiging wordt voorbereid, onverwijld aan het bestuur van de raad voor de rechtsbijstand een last tot toevoeging van een advocaat aan de betrokkene, indien niet blijkt dat de betrokkene reeds een advocaat heeft. Artikel 8 lid 3 Wet Bopz (oud) bevatte een vergelijkbare bepaling. De Hoge Raad heeft ten aanzien van deze bepaling, in verbinding met artikel 45 lid 4 (oud) Sv, geoordeeld dat een met de kwetsbare

positie van de betrokkene strokende uitleg van deze bepalingen meebrengt dat, indien de betrokkene te kennen geeft niet meer door de toegevoegde advocaat te willen worden bijgestaan, de rechter dient te onderzoeken of de betrokkene toevoeging van een andere raadsman wenst, en dat de rechter in zijn beschikking van het resultaat van dit onderzoek dient te doen blijken. Dat is ook het geval indien de betrokkene te kennen geeft 'zelf een advocaat te willen regelen', maar de eerder toegevoegde raadsman (nog) niet is teruggetreden. (HR 17 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:2998, r.o. 3.8 en HR 19 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3663, r.o. 3.5-3.6).

Oordeel

De Hoge Raad is van oordeel dat de rechtbank niet aan de mededelingen en bezwaren van betrokkene voorbij kon gaan met de overweging dat er geen juridische grondslag is voor de voorwaarde van een dagvaarding. In aanmerking genomen dat een persoon ten aanzien van wie een zorgmachtiging wordt verzocht niet steeds in staat zal zijn tot een redelijke waardering van zijn belangen, had de rechtbank zelf betrokkene ervan in kennis moeten stellen dat een procedure als deze niet met een dagvaarding, maar met een verzoekschrift aanvangt, en moeten onderzoeken of betrokkene toevoeging van een andere advocaat wenste. Vervolgens had de rechtbank in haar beschikking van het resultaat van dit onderzoek moeten doen blijken.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank Noord-Nederland van 25 januari 2021 en wijst het geding terug naar die rechtbank ter verdere behandeling en beslissing.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-09-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1273

Zaaknummer: 21/01539

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: M.A.M. Wagemakers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Berisping voor verliezen professionele distantie en buitensporig declareren.

Een psychiater krijgt een berisping opgelegd voor het feit dat ze haar professionele distantie is kwijtgeraakt en buitensporig veel uren op niet-transparante wijze heeft gedeclareerd.

Feiten

Klager heeft een klacht ingediend tegen beklaagde, een psychiater. Klager is gescheiden; hij heeft drie minderjarige kinderen, waar hij mede het gezag over uitoefent. In 2019 zijn klager, destijds zijn vrouw (thans zijn ex-echtgenote) en de kinderen gestart met de behandeling bij beklaagde. Klager is door de rechtbank strafrechtelijk veroordeeld in 2020 wegens huiselijk geweld. Eén maand na aanvang van de behandeling geeft klager aan de behandeling tijdelijk te willen stoppen wegens financiële problemen. Beklaagde heeft wegens de noodzaak tot behandeling aan klager verzocht zijn beslissing te heroverwegen. De financieel adviseur van klager verzoekt beklaagde vervolgens een inschatting te maken van de te verwachten kosten voor het komende half jaar. In reactie daarop geeft beklaagde aan dat klager behandeling heeft geweigerd in de afgelopen weken en zij zo nodig vervangende toestemming gaat vragen aan de rechter. Over de te verwachten kosten kan beklaagde niets zeggen. Op diezelfde dag geeft klager toestemming de behandeling van de kinderen te hervatten, om dit tien dagen later weer in te trekken. Uiteindelijk blijkt eind 2019 dat beklaagde uren heeft gedeclareerd voor behandeling van de drie kinderen over de periode waarin klager geen toestemming voor behandeling had gegeven. Op 1 april 2020 verleent de rechtbank vervangende toestemming ten behoeve van de diagnose en behandeling door beklaagde van de drie kinderen. Op 31 juli 2020 heeft de Raad voor de Kinderbescherming de kinderrechter verzocht de kinderen onder toezicht te stellen. Tijdens het onderzoek daartoe is beklaagde als informant benaderd. Op 18 augustus 2020 stelt de kinderrechter de kinderen onder toezicht van de Stichting Jeugdbescherming.

Klacht

Klager verwijt beklagde dat zij de kinderen enige tijd zonder zijn toestemming heeft behandeld. Daarnaast verwijt klager beklagde dat zij hem vooringenomen en intimiderend heeft bejegend en zich bijzonder grensoverschrijdend heeft opgesteld. Tot slot verwijt klager beklagde dat zij geen offerte heeft willen opstellen en buitensporig veel uren heeft gedeclareerd, ook toen ze de kinderen niet meer behandelde.

Oordeel

Bij tussenbeschikking heeft het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) beklagde opgedragen de volledige medische dossiers van de kinderen die betrekking hebben op de klacht aan het RTG te doen toekomen.

Het RTG oordeelt dat niet is komen vast te staan dat beklagde de kinderen zonder toestemming van klager heeft behandeld. Wel is het RTG van oordeel dat beklagde haar professionele distantie is kwijtgeraakt, door zich onbegrensd en actief te bemoeien met instanties die zich bezighouden met de veiligheid van de kinderen. Daarbij heeft zij zich in allerlei bewoordingen, buiten haar deskundigheid, uitgelaten over klager zonder hem zelf te hebben onderzocht of te hebben behandeld. Het RTG spreekt van een 'verregaande gedrevenheid' van beklagde en van gebrek aan objectiviteit. Het RTG is van oordeel dat beklagde ten aanzien hiervan buiten haar bevoegdheid en deskundigheid is getreden en onprofessioneel heeft gehandeld.

Daarnaast is het RTG van oordeel dat beklagde een veel hoger dan te doen gebruikelijk uurloon hanteert en er opvallend veel indirecte tijd is gedeclareerd. Ook is voor wat betreft het merendeel van de gedeclareerde indirecte uren niet inzichtelijk waar die tijd door beklagde aan is besteed. Een en ander bestempelt het RTG als onzorgvuldig. Tevens had beklagde een offerte dienen te verstrekken van de te verwachten kosten, zoals door klager is verzocht.

Het RTG oordeelt dat twee van de drie klachten gegrond zijn en legt aan beklagde de maatregel van een berisping op.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 17-09-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2021:118

Zaaknummer: 2020-023

Wetsartikelen: